

Jannie had haar hand gepakt. „Graag,” zei ze, „maar dan moet je ook vaak hier komen.” „Natuurlijk,” zei Gina, „en dan kom je ook bij ons.” En alsof ze het eigenlijk al lang had willen zeggen, gooide ze er in èèn adem achteraan: „Zeg . . . ik heet eigenlijk helemaal niet Gina. Zeg maar gewoon Jennechien tegen me, want zo heet ik, naar mijn grootmoeder, die was ook een boerin.”

Hand in hand zaten ze op het bankje in de stal; het was er warm en gezellig, het gele lamplicht liet hier en daar schemerige hoeken, de koeien snoeven, af en toe rinkelde er een ketting en de melk ruiste met regelmatige stralen in de emmer. En omdat ze niet wisten wat ze direct nog meer moesten zeggen, gingen ze maar weer zingen:

*'t Kwam op de aarde en 't had er geen huis,
't Kwam op de aarde en droeg er zijn kruis.*

Post voor Sankt Aegyð

D. A. CRAMER SCHAAP

Hoog tegen de bergwand ligt Sankt Aegyð. 's Zomers onderhoudt een rammelend busje de verbinding met Lenzbach, maar zodra de sneeuwval begint, is het dorpje van de wereld afgesloten.

Gelukkig dat Ilona Sandor er is.

Na veel zwerven is Ilona in Sankt Aegyð terecht gekomen. Op een goede dag zijn Moeder Sandor en zij op het pleintje uit het busje gestapt. In de herberg „Het Hert” hebben ze wat gegeten. Het was juist in de drukke tijd, dat de mensen uit de stad naar boven komen.

De waardin heeft een praatje met moeder gemaakt over het vele werk en de weinige hulp en het slot van het praatje was, dat ze boven gebleven zijn. Moeder heeft in „Het Hert” een kamer gekregen en daar wonen zij nu. In het „seizoen” zoals dat heet, helpt zij de waardin en 's winters helpt zij de boeren.

Ilona gaat natuurlijk in Sankt Aegyð op school. Zodra de bus uitvalt, maakt zij in haar vrije tijd tweemaal in de week de tocht naar beneden. Daar haalt zij de boodschappen die je boven niet krijgen kunt en ook de post brengt zij mee. Het is anderhalf uur lopen langs steile paden, maar wat doe je al niet om er wat bij te verdienen.

„We hebben weer net in de tijd dat de bus er niet is een boodschapper,” zeggen de mensen van Sankt Aegydt tevreden. „Vroeger ging de oude Loser voor ons. Lopen dat die kon! Maar toen hij zeventig was, kreeg hij rheumatiek.”

Ilona kan best wennen in Sankt Aegydt. Zij vindt het er heel wat prettiger dan in de grote stad Boedapest, maar dat durft zij tegen moeder niet te zeggen. Hier zijn alle meisjes haar vriendinnen. Eerst hebben zij wel een beetje gelachen om het rare taaltje dat zij sprak, half Duits half Hongaars. Maar nu kent zij zelfs al plat-Aegyds, alleen klinkt het nog een beetje anders. Ja, vond moeder het er maar even prettig als zij, maar dat is jammer genoeg niet zo. Het is of moeder met haar gedachten nog altijd in Boedapest is, in de tijd dat Vader nog leefde en dat Ferenc, Ilona's grote broer, nog bij hen was. Hij is door de Russen weggehaald en waar hij is, dat weet moeder niet. Hij heeft, toen hij weggevoerd werd, een briefje uit de trein gegooid. „Ik leef nog. - Ferenc” stond er op. Moeder draagt het altijd bij zich, het is wel het kostbaarste wat zij bezit. „Het is een wonder dat het ons ooit bereikt heeft,” zegt zij.

Maar na dat ene briefje heeft zij nooit meer iets gehoord. Maar dat kan toch ook niet. Hoe zou Ferenc weten dat zij nu in St. Aegydt wonen. Hij waant hen natuurlijk nog altijd in Boedapest.

Nu is het de laatste dag voor Kerstmis, een witte Kerstmis, want er ligt dik sneeuw. Je begrijpt dat er voor de feestdagen nog allerlei nodig is, dat ze in het enige winkeltje dat het dorp rijk is, niet hebben. Zo juist is de moeder van Trautl Seiler aan komen lopen. Of Ilona alsjeblieft vandaag nog naar beneden gaat. Ze is bezig aan een pullover voor Franz, een kerstgeschenk natuurlijk. Laat zij nu toch voor de linkermouw niet genoeg blauwe wol hebben! Kijk, hier is het staaltje.

„Ik wil wel,” zegt Ilona, maar moeder kijkt bedenkelijk. Er is door de radio verandering van weer gemeld en bij dooi en sneeuw is de weg gevaarlijk.

Of het spel spreekt, vrouw Seiler is nog niet weg, of daar staat schoenmaker Hofer voor hun neus. Nog geen kwartier geleden heeft hij zijn pijp gebroken en hij kan toch onmogelijk de feestdagen ingaan zonder pijp. Lieve Ilona, zou je . . .”

„Geen sprake van,” valt moeder hem in de rede, „Ilona blijft thuis. Wij hebben vandaag ook ons werk. Ik kan haar niet missen.”

Hofer is wat geschrokken van haar bitse antwoord, zo iets is hij van vrouw Sandor niet gewend. Hij maakt maar gauw dat hij weg komt.

Daar klinkt de stem van de waardin uit de keuken: „Ilona! Ik heb de gelatine voor de kerstupping vergeten en er zijn ook nog te weinig rozijnen! Ga je vanmiddag nog?”

Ilona kijkt smekend moeder aan, maar die schudt van nee.

„Ik kan niet!” roept zij terug, maar er klinkt spijt in haar stem. Iedereen schijnt nog wat nodig te hebben en zij heeft bedacht dat zij toch maar de hoofddoek met de bloemetjes voor moeder wil kopen, die in het manufacturenwinkeltje voor het raam ligt. Moeders oude zwarte is zo somber!

Maar dan komt er onverwachts hulp in de gedaante van het oude vrouwtje Sattler. Zij staat voor de tapkast en stamp de sneeuw van haar schoenen. Zij ziet er uit of zij elk ogenblik zal gaan huilen.

„Ach Ilona,” zegt zij, „mijn zoon heeft mij altijd met Kerstmis geschreven. Wat een Kerstdagen zonder bericht van mijn jongen! Ik geloof zeker dat er beneden een brief voor me ligt. Als het niet te veel gevraagd is, zou je nog niet een keer naar Lenzbach willen gaan? Ik wil er graag het dubbele voor betalen.”

Weer kijkt Ilona moeder vragend aan, en nu schudt moeder niet van nee. Zij kijkt het raam uit en denkt aan de brief van háár zoon waar zij al maanden op wacht. Vrouw Sattler kan zij begrijpen.

„Toe, laat me maar gaan,” smeekt Ilona.

„Het moet dan maar,” zegt moeder met een zucht.

Blij kijkt Ilona op. „Voor de storm komt ben ik al lang weer terug,” zegt zij geruststellend, „maar dan ga ik nu meteen maar,” en zij is de kamer al uit om haar oude skibroek aan te trekken en haar pantoffels tegen de zware vetleren laarzen te verwisselen. Dan gespt zij haastig de lege rugzak om.

„Ga je toch?” vraagt de waardin als zij zo de keuken binnenstapt, „voor mij hoeft het anders niet, hoor. Dan kook ik wel wat anders.”

Ilona lacht. „Ik ga niet alleen voor de pudding,” zegt zij.

Nog geen drie huizen verder komt zij de schoenmaker al tegen, die haar uit de deur van de herberg heeft zien komen. „Ik zie dat je toch gaat,” zegt hij blij, „vergeet mijn pijp niet. Hier is het geld.” En daar komt de kruidenier ook al uit zijn winkeltje lopen. „Ik kan nog wel zes dozen kerstboomkaarsjes gebruiken,” roept hij. „Ja, als wij Ilona niet hadden,” zegt de schoenmaker.

Ilona stapt vlug door, zij wil graag vroeg terug zijn. Moeder heeft gelijk, er is slecht weer op til. De berghellingen hebben een grauwe tint ondanks de sneeuw. Er zal eerst nog meer sneeuw vallen en dan komt de storm.

Het afdalen gaat vlug genoeg, maar de boodschappen vragen veel tijd. Bij de kruidenier moet zij lang wachten en ook in de sigarenzaak is het vol, allemaal mannen die nog wat rokertjes voor de feestdagen in willen slaan; maar gelukkig, in de uitstalkast van het manufacturenwinkeltje ligt de mooie hoofddoek nog en de blauwe wol is ook voorradig.

Nu vlug naar het postkantoor.

Als zij er binnen komt, is de juffrouw achter het loket net bezig op te ruimen. Was ze even later gekomen, dan was de deur dicht geweest.

„Nog post voor Sankt Aegydt?” vraagt zij.

De juffrouw kijkt in een la.

„Niet veel bijzonders, geloof ik,” zegt zij, „daarvoor had je de tocht niet hoeven te doen,” en zij schuift Ilona wat krantjes, een blauwe ambtsbrief voor de burgemeester en nog een paar kerstkaarten toe. Maar kijk eens, daar volgt nòg een brief.

„Weduwe Sattler”, leest Ilona en meteen straalt haar gezicht. Die brief is de reis naar beneden immers meer dan waard!

„Gezegende kerstdagen!” wenst zij de juffrouw.

„Van hetzelfde,” klinkt het, en dicht gaat het deurtje van het loket. Als zij eindelijk de klim naar boven begint, slaat de torenklok juist drie uur.

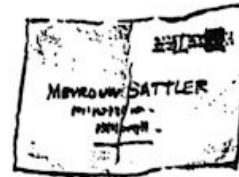
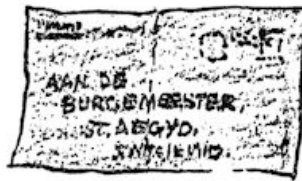
Wat weegt die volgepropte rugzak toch zwaar! Blauwe nevels liggen over de hellingen, het dooit flink, de sneeuw begint al papperig te worden. Diep zinken de schoenen er in weg. Elke stap kost moeite.

Tot overmaat van ramp begint het te sneeuwen, ditmaal zijn het grote natte vlokken, die aan haar wimpers blijven hangen en het zien belemmeren. Telkens moet zij blijven staan om adem te scheppen, en o, wat bonst haar hart. Eindelijk slaakt zij een zucht van verlichting. Zij heeft het paadje bereikt dat van de grote weg afbuigt, het bos in. Hier komt zij dadelijk beter vooruit, Zij voelt geen wind meer en heeft minder last van de sneeuw.

Dan komt zij op een plek waar de grond bezaaid is met dennetakken. Zij snuift de lekkere harslucht op en gaat even zitten. Zij denkt aan de eenzame steile tocht die haar nog wacht, en sluit de ogen. Eén ogenblik overmamt de slaap haar, maar meteen schrikt zij weer wakker. Zij weet hoe gevaarlijk het is in de sneeuw in te slapen.

Als zij de hand in haar broekzak steekt, voelt zij de brief voor de burgemeester, de dubbelgevouwen enveloppe waarop vrouw Sattler wacht, zoals moeder op haar, de schoenmaker op zijn pijp en vrouw Seiler op de wol wachten. Zij werkt zich weer overeind, gespt de rugzak nog wat vaster, schudt de dennenaalden af en gaat weer op weg. Nu ligt het beschuttende bos achter haar, voor zich uit ziet

zij alleen maar kale hellingen, waarover de wind blaast.

Een uur later klopt zij tegen het venster van vrouw Sattler. „Hier! De brief van uw zoon!” Het raam gaat open, vrouw Sattler wil nog wat zeggen, maar Ilona is al weg. Er is meer te doen, en moeder wacht.

Als ook de post rondgebracht is, stapt zij de gelagkamer binnen.

„Blij dat je er bent!” zegt moeder. „Hoe was het?”

„Nou, niet leuk,” moet Ilona bekennen, „maar toch goed dat ik gegaan ben.

Vrouw Sattler heeft haar brief.”

„Die heeft dus blijde Kerstdagen,” zegt moeder.

Dan gaat opnieuw de deur open en een wit besneeuwde burgemeester komt binnen. De blauwe dienst-enveloppe, die zij hem zo juist gebracht heeft, steekt hij in de hoogte.

„Wat ik hier heb!” zegt hij, en je ziet aan zijn gezicht dat hij nog altijd niet van zijn verbazing bekomen is. „Deze brief is van het vluchtelingenbureau. Er staat in dat een zoon navraag gedaan heeft naar zijn moeder. Er is ook een brief van de jongen bij, maar die kan ik niet lezen. Hier is hij.”

Moeder droogt haar handen af aan haar schort en neemt de brief aan, die hij haar voorhoudt.

„Wat dat te betekenen heeft . . .”, zegt zij.

Dan begint zij te lezen.

De brief is in het Hongaars geschreven en de ondertekening luidt: „Ferenc”!

Bovenaan staat het adres: Kamp Traiskirchen. Oostenrijk.

Nu begrijpt zij het: Ferenc is in het land en hij wil naar haar toe komen.

Zij moet zich vasthouden aan de tapkast. Zij droomt toch niet?

Nu leest ook Ilona de brief. Die is al net zo blij!

Als zij die avond dankbaar en gelukkig onder de wol liggen, zegt Ilona: „wat een geluk dat vrouw Sattler kwam! Nu hebt u net zulke blijde Kerstdagen als zij en ik heb u dit kerstgeschenk vandaag kunnen brengen enkel en alleen omdat u haar wilde helpen.”

